

Forfatter: Rosenørn, Ingeborg Christiane

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1853-08-04)

Citation: Rosenørn, Ingeborg Christiane: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Rosenørn, Ingeborg Christiane (1853-08-04)", i *Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn*, C A. Reitzels Forlag., s. 83. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987843-000-shoot-L0019878430000049.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Brevveksling mellem B. S. Ingemann og Fru J. C. v. Rosenørn

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Sorgenfrid. 4de August 1853.

Kjære Etatsraad Ingemann!

Det er seent jeg fremkommer med min hjertelige Tak for Deres venskabelige Bilag til vor kjære Lucies sidste Brev til mig. Men maaskee veed De at jeg har brugt en Brøndcur; jeg har drukket Emservand i 5 Uger, og skjøndt den Cur bekommer vel, saa er den langt fra at være oplivende. Hele Formiddagen — efter at have spadseret henved 3 Timer om Morgenen — gaaer man i en indvendig Døs, som absolut ikke maa gaae over til Søvn. Og hvorledes skulde jeg byde Dem et søvnigt Brev? Baagne ere vi nu, vækkede til en Art Forfærdelse over vor Herres alvorlige Hjemsøgelse over Kjøbenhavn *).

Ikke kan det negtes, at der har været megen Letsind, Forfængelighed, og hos Mange — Vantro og Gudforglemmelse. Tør vi ikke haabe af Guds uendelige Godhed, at det er et Kald han lader udgaae til de Tankeløse? Man hører virkelig i denne Tid saadanne Ytringer, hvor man ikke ventede dem.

For dem der have stræbt at berede sig, vel i Skrøbelighed, men i Alvor og Gudhengivenhed, til den Overgang som vor Herre Christus har lovet os skulde være til det Bedre, indseer jeg ikke at Cholera kan have noget mere afskrækkende, end enhver anden Art af Sygdom; den gjør i det mindste kort Proces, og det er en meget reel Fordeel. Jeg troer at hvad der gjør denne Sygdom saa frygtet, er at den meier bort en masse. Denne Egenskab har dog igjen sin Fordeel, for dem der saa nødig ville stilles ad. Mangen Philemon og Baucis eres. 84her nedlagte i den samme Grav. Den værste Følge af den grupperede Dødsform synes mig imidlertid at være den, at et stort Antal Børn indvies til den sørgelige Skjæbne, at vandre Livets første, ellers sorgløse Aar, uden deres naturlige Beskjemere og Opdragere.

6*

Jeg tvivler alligevel ingenlunde om, at den alkjærlige Fader i Himlen, som retfærdigt og viseligt afveier Alles Kaar, og som er Enkers og Faderløses altid vaagne Forsørger, ogsaa vil staffe Raad i denne Nød, og åbne Menneskers Hjerter til at antage sig de Forladte. To af Præsterne her i Nærheden, Doctor Kalkar og Pastor Gad arbeide i Forening med nogle Damer paa at fremkalde Asyler i større Stil for nogle af de forladte Børn. I den Hensigt at forebygge den Udbredelse as Cholera hos de Fattige, som Mangel af kraftig Næring foranlediger, har Frøken Rosen med nogle Huusmødre i Lyngbye, understøttet og veiledet af et par agtbare og rige Bønder, forhen Fattigforstandere, indrettet en Bespiisningsanstalt i Lyngbye, som vist vil virke meget gavnligt. Frøken Rosen søger saaledes, i hæderlig Virksomhed, at dulme sin Sorg over Faderens Død. Han kom til Byen til sin Søns Bryllup, tog tilsyneladende vel herfra, var ikke søsyg underveis, men døde dog i Segeberg as Cholera to Dage efter sin Hjemkomst.

Synes De ikke, kjære Ven! at jeg hellere maatte have ladet Pennen hvile endnu lidt længere, end at underholde Dem med al vor „vaagne Sorg“.

Til Slutning maa jeg dog give Dem den Forsikkring, at vi her ere vel, skjøndt Sygdommen har fundet Vei til Lyngbye. Jeg haaber, den tør ikke nærme sig Sorø. Derimod kommer jo nu Jernbanen? Jeg haaber Gud forunder mig engang at rulle hen ad Banen og personligen at kunne bringe Dem — maaskee — en bedre Underholdnings. 85end den, hvormed idag anbefaler siig til venlig overbærende Erindring

Deres hjertelig taknemlige
I. C. v. Rosenørn.